

Protokół Nr XXVI/05
XXVI nadzwyczajnej sesji Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego,
odbytej w dniu 6 kwietnia 2005 r. o godz. 17.00,
w Wojewódzkim Domu Kultury w Kielcach.

Sesji przewodniczył **Przewodniczący Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego – Stefan Józef Pastuszka.**

W sesji uczestniczyło 26 radnych Województwa Świętokrzyskiego.

Ponadto w sesji udział wzięli: Wojewoda i Wicewojewoda Świętokrzyski, dyrektorzy instytucji o wojewódzkim zasięgu działania, dyrektorzy wojewódzkich jednostek organizacyjnych, przewodniczący rad gmin i rad miejskich, wójtowie, burmistrzowie, prezydenci miast, przewodniczący rad powiatów, starostowie powiatów, przedstawiciele redakcji.

Przewodniczący Sejmiku otworzył XXVI nadzwyczajną sesję Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego poświęconą uczczeniu pamięci Ojca Świętego Jana Pawła II.

Powitał gorąco wszystkich zaproszonych gości, a szczególnie ciepło i z wielką atencją Jego Ekszelencję Księdza Biskupa - Kazimierza Ryczana.

Poprosił obecnych o powstanie.

Zarządził wprowadzenie „Sztandaru Województwa Świętokrzyskiego”.

Poczet Sztandarowy Województwa Świętokrzyskiego w osobach: Lucjana Elżbieta Nowak, Adam Pałys. Janusz Dobrowolski wprowadzili Sztandar Województwa. Podczas wprowadzania Sztandaru obecni wysłuchali hymnu państwowego.

Głos zabrał **Przewodniczący Sejmiku – Stefan Józef Pastuszka**, który skierował do zebranych następujące słowa:

„Utraciliśmy obrońcę wolności i pokrzywdzonych, konsekwentnego orędownika pokoju, apostoła prawdy, sprawiedliwości, miłości bliźniego, gorącego zwolennika pojednania.

Ojciec Święty Jan Paweł II przeszedł pośród nas, jednak jest i będzie nadal wśród nas. Poruszył nasze serca i umysły mówiąc o Bogu, Ojczyźnie, rodzinie, miłości, sprawiedliwości, o pojednaniu i jakże potrzebnym pokój.

Jan Paweł II - gorący patriota i wspaniały obywatel świata uczył nas właściwego pojmowania Ojczyzny i obowiązków wobec niej oraz Kościoła.

Po wylądowaniu na lotnisku w Warszawie w czasie swej pierwszej wizyty Piotrowej oddał hołd Ojczyźnie całując ziemię.

Po tym symbolicznym akcie swoistej miłości wypowiedział następujące słowa: „Pocałunek złożony na ziemi polskiej ma jednak dla mnie sens szczególny. Jest to jakby pocałunek złożony na rękach matki, albowiem Ojczyzna jest naszą matką ziemską. Polska jest matką szczególną. Niełatwe są jej dzieje, zwłaszcza na przestrzeni ostatnich stuleci. Jest matką, która wiele przecierpiała i wciąż na nowo cierpi. Dlatego też ma prawo do miłości szczególnej.

Ojciec Święty Jan Paweł II z dumą podkreślał swą przynależność do narodu polskiego. W Częstochowie w dniu 19 czerwca 1983 r. następująco określił swój stosunek do Polski:

„Jestem synem tego narodu – i dlatego odczuwam głęboko wszystkie jego szlachetne dążenia, pragnienie życia w prawdzie, wolności, sprawiedliwości, solidarności społecznej – pragnienie życia własnym życiem. Przecież po tysiącu lat dziejowych doświadczeń, Naród ten, ma swoje własne życie, swą kulturę, swe społeczne tradycje, swoją duchową tożsamość. Jestem jego synem, noszę w sobie całe dziedzictwo jego kultury, jego historii, dziedzictwo zwycięstw (...), ale także dziedzictwo klęsk”.

W Zamościu w dniu 12 czerwca 1999r. apelował do władz państwowych i samorządowych oraz wszystkich Polaków o szacunek do Matki Ziemi Karmicielki:

„Piękno tej ziemi skłania mnie do wołania o zachowanie jej dla przyszłych pokoleń. Jeśli kochacie tę ojczystą ziemię, niech to wołanie nie pozostanie bez odpowiedzi. Zwracam się w szczególny sposób do tych, którym powierzona została odpowiedzialność za ten kraj i za jego rozwój, aby nie zapomnieli o obowiązku ochrony go przed ekologicznym zniszczeniem”.

Nigdy nie powinny być zapomniane następujące słowa Ojca Świętego Jana Pawła II:

„Nikt tak, jak pracujący na roli nie może zaświadczyć o tym, że wyjałowiona ziemia nie daje plonów, zaś pielęgnowana z miłością jest karmicielką. Z wdzięcznością i szacunkiem chylę głowę przed tymi, którzy przez wieki użyźniali tę ziemię potem czoła, a gdy trzeba było stawać w jej obronie, nie szczędzili również krwi”.

Przesłaniem w działalności władz publicznych naszej Ojczyzny oraz podstawą ładu społecznego powinny być następujące słowa Ojca Świętego wypowiedziane tym razem we Wrocławiu 21 czerwca 1983 r.:

„Istnieje też nierozzerwalna więź między prawdą i miłością, a całą ludzką moralnością i kulturą. Można z całą pewnością stwierdzić, że tylko w tym powiązaniu wzajemnym człowiek może prawdziwie żyć jako człowiek, i rozwijać się jako człowiek”.

Te właśnie wartości oraz pierwszeństwo pracy przed kapitałem uznawał za podstawę ładu społecznego.

W encyklice „*Laborem exercens*” podkreślił, że praca ludzka odnosi się nie tylko do ekonomii, ale ma przede wszystkim wartości osobowe. „Praca ma to do siebie, że przede wszystkim łączy ludzi – i na tym polega jej siła społeczna: siła budowania wspólnoty”.

Sprawiedliwą płacę uznał Ojciec Święty za konkretny sprawdzian sprawiedliwości ustroju społeczno-ekonomicznego. Zwracał uwagę, „aby właściwe pojmowanie pracy w znaczeniu podmiotowym prowadziło do takiej sytuacji, w której osoba upośledzona nie czułaby się pozostawiona na marginesie świata pracy lub uzależniona od społeczeństwa, lecz mogła egzystować jako pełnoprawny podmiot pracy, pożyteczny i szanowany ze względu na swoją ludzką godność, powołany do wnoszenia wkładu w rozwój i dobro własnej rodziny i społeczeństwa, zgodnie ze swoimi możliwościami”.

Jan Paweł II konsekwentnie przypominał rządzącym, że polityka pracy jest prawidłowa wtedy, gdy są w niej w pełni respektowane obiektywne prawa pracy człowieka i zasady etyki chrześcijańskiej.

Dwukrotnie odwiedził Ziemię Świętokrzyską. Dnia 3 czerwca 1991 r. odprawił msze św. w Kielcach przed Katedrą i w Masłowie. Na lotnisku w Masłowie przypomniał Polakom, że „Przykazanie zobowiązujące człowieka do czci wobec rodziców, ojca i matki, zabezpiecza podstawowe dobro ludzkiej wspólnoty. Rodzina bowiem znajduje się u podstaw wszystkich ludzkich wspólnot, społeczności i społeczeństw. (...) Rodzina jest bowiem wspólnotą najpełniejszą z punktu widzenia więzi międzyludzkiej. Nie ma więzi, która ściślej wiązałaby osoby, niż więź małżeńska i rodzinna”

12 czerwca 1999 r. Ojciec Święty nawiedził perłę Ziemi Świętokrzyskiej – Sandomierz. Ojciec Święty niezwykle wrażliwy na piękno, ład i architekturę powiedział w swojej homilii „Dzisiaj w Sandomierzu wraz z wszystkimi tu zgromadzonymi wielbię Boga za to wielkie duchowe dziedzictwo, które w czasie zaborów, w czasach niemieckiej okupacji i w czasach totalitarnego zniewolenia przez system komunistyczny pozwoliło ludziom tej ziemi zachować narodową i chrześcijańską tożsamość”

Dziękujemy Ci Ojcze Święty za Twoje myśli i słowa, za to, że byłeś z nami zawsze, i w radości, i w smutku, za to, że pozostawione Twoje dziedzictwo duchowe i moralne posiada ogromne bogactwo, które miejmy nadzieję będzie dyskutowane przez wielki. Dziękujemy za pozostawienie uniwersalnych wartości miłości, pokoju, równości i sprawiedliwości.

Żegnamy Cię Ojcze Święty z głębokim smutkiem i żalem, a jednocześnie ufamy że będziesz nadal z nami, wśród nas i będziesz otaczał nas opieką.”

Przewodniczący Sejmiku udzielił głosu **Marszałkowi Województwa Świętokrzyskiego – Franciszkowi Wołodźko**, którego poprosił o krótką wypowiedź i odczytanie treści rezolucji.

Marszałek –Franciszek Wołodźko skierował do zebranych następujące słowa:

„ Pogrążona w żałobie Ziemia Świętego Krzyża żegna Cię w bólu Ojcie Świety. Płacze po Tobie lud, który prowadziłeś, wzmacniając w wierze. Słowa dobrej nowiny, które głosiłeś niosąc Ewangelię, pozwalały ludziom znaleźć siłę czynienia dobra.

Żyjemy w czasach, które są jedynie momentem w historii Kościoła Powszechnego, jakże jednak ważnym momentem.

Wytyczyłeś bowiem czcigodny i Drogi Ojcie Świety mądre kierunki odnowy. Nauczyłeś, jak żyć w duchu tolerancji i miłosierdzia.

Odchodząc zostawiłeś nam testament moralny. Będziemy mu wierni. Nasze serca przepelnia głęboki żal.

Tracimy Ojca, duchowego przewodnika, i wielkiego Rodaka.

Twoja mądrość i słowa odmieniły nas.

Nie lękamy się i przyrzekamy „ducha nie gasić”.

Szanowni Państwo!

Zwracam się do Radnych Województwa Świętokrzyskiego o przyjęcie tekstu Rezolucji. Rezolucja ta po przyjęciu zostanie przekazana do Stolicy Piotrowej przez Nuncjusza Apostolskiego w Warszawie. Tekst jest następujący:

„Pogrążona w żałobie
Ziemia Świętego Krzyża
żegna w bólu
Papieża Jana Pawła II.

Odmieniłeś Ojcie Świety świat i ludzi.
Przetrwa wiekuista pamięć o Wielkim człowieku –
umiłowanym i czczonym przez miliony
i Testament Moralny, któremu pozostajemy wierni.

Samorząd Województwa Świętokrzyskiego”.

Przewodniczący Sejmiku podziękował panu Marszałkowi za wystąpienie. Poprosił radnych o przyjęcie przedstawionego, niezwykle wymownego dokumentu, o głębokiej wartości duchowej. Zaproponował przyjęcie dokumentu przez Sejmik poprzez aklamację wyrażoną poprzez powstanie z miejsc.

Radni stojąc wyrazili akceptację dla treści dokumentu odczytanego przez Marszałka Województwa.

Przewodniczący Sejmiku stwierdził, iż dokument został przyjęty przez aklamację (załącznik nr 1 do protokołu).

Przewodniczący Sejmiku poprosił o uczenie minutą ciszy pamięci Ojca Świętego Jana Pawła.

Uczestnicy sesji powstali i oddali hołd Ojcu Świętemu Janowi Pawłowi II.

Obecni wysłuchali utworu muzycznego „Ave Maria” w wykonaniu muzyków z Filharmonii Świętokrzyskiej, a następnie odśpiewali ulubiony utwór Ojca Świętego „Barkę”.

Przewodniczący obrad poprosił uczestników sesji o powstanie. Zarządził wyprowadzenie Sztandaru Województwa Świętokrzyskiego.

Poczet Sztandarowy wyprowadził „Sztandar Województwa Świętokrzyskiego”. Podczas wyprowadzania ‘Sztandaru’ wykonano na trąbkach utwór „Cisza”.

Przewodniczący obrad zamknął obrady nadzwyczajnej sesji Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego poświęconej uczczeniu pamięci Ojca Świętego Jana Pawła II i zaprosił obecnych na sesji do przemarszu na Plac Jana Pawła II i uczestnictwa we mszy świętej żałobnej.

Uczestnicy opuścili salę obrad.

Przewodniczący Sejmiku

Stefan Józef Pastuszka

Protokół sporządziła:
Barbara Chrzęszczyk